Vári Attila

Variációk

Az ég salakja ez a föld,
mi jó volt benne, már kiégett,
s tavasza ámít, csupa zöld,
de meggyfám násza széltől tépett.

Lilán liheg a liliom:
„az életem az illatom”
s csodálom őt,
a nőszirom nyári-kékből
visszanézve,

hogy már az ősz
méz-színű tájból
lessem a sárguló csodákat,
kikerics mérgű délutánon
a dér-zsoltáros
orgonámat.

Megjött a tél,
nem egyedül,
és jégcsapokon
hegedül,
ne higgyétek,
hogy táncolok,
csak reszketek
és megfagyok.

Vágy

A verssor végén rím-pihe:
röp-képtelen, csak osonó,
s mivel a versem álruha,
azt mímelem, hogy csuda jó,

azt mímelem, hogy csuda jó
úgy élni, mint a vándorok,
akiket vágy visz messzire,
a délibábból szőtt hajó.